

Warszawa, dnia 20 grudnia 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 666/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SR (del.) Izabela Kościarz - Depta

protokolant: protokolant sądowy Marcelina Pelka

4 przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 20 grudnia 2023 r.

5 sprawy M. Ł. (1), syna M. i M., ur. (...)

w W.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk,

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 7 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 966/18

I. przy zastosowaniu przepisów ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 roku zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. z kwalifikacji czynów opisanych w punktach 1,2,3 komparycji zaskarżonego wyroku eliminuje art. 270 §1 k.k. i czyny te kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżonego, a ponadto przyjmuje, iż czynów tych oskarżony dokonał w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. z tą modyfikacją, że w miejsce nazwisk współsprawców wpisuje „z innymi osobami” i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Zenon Stankiewicz SSR (del.) Izabela Kościarz – Depta

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 666/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 7 grudnia 2021r. sygn. akt III K 966/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.1.1.		M. Ł. (1)	Sędzia referent posiadał delegacje do orzekania w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie.	Delegacje	4042-4054 tom XXI
2.1.1.2.		j.w.	Oskarżony był uprzednia karany	Karta karna	4085-4088
2.1.1.3.		j.w.	Oskarżony nie złożył deklaracji PIT za 2022r.	Dane e-puap	4075
2.1.1.4.		j.w.	A. G. (1), który miał tożsame zarzuty z tymi jakie w niniejszej sprawie zostały postawione oskarżonemu M. Ł. (1) został prawomocnie uniewinniony.	Wyroki Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie IV K 1118/12 i Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. VI Ka 979/21 wraz z uzasadnieniem	4090-4098
2.1.1.5.		j.w.	M. Ł. (2), P. M., A. G. (1), B. S., którzy nie zostali przesłuchani bezpośrednio przed sądem I instancji nie przebywają w areszcie/ zakładzie karnym.	Dane N.- Sad	4102-4105
2.1.1.6.		j.w.	M. Ł. (2) (świadek) nie jest	Dane SIS	4110-4111

			poszukiwany ENA.		
2.1.1.7.		j.w.	Nie zostało wznowione postępowanie karne zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 r. sygn. IV K 1459/11 utrzymanym częściowo w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 5 października 2018r. Wszystkie fakty odnoszą się do czynów zarzucanych oskarżonemu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k.	Odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 lipca 2019r. II AKo 84/19	4117-4118
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
	Delegacje do orzekania	Dokumenty urzędowe. Wynika z nich, że sędzia referent posiadał uprawnienia do orzekania w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe.	
2.1.1.2.	Karta karna	Oskarżony był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.	
2.1.1.3.	Dane e-puap	Dokument urzędowy. Wydany w ramach kompetencji danego organu.	
2.1.1.4.	Odpisy wyroków	j. w.	
2.1.1.5.	Dane N.- Sad	j.w.	

2.1.1.6.	Dane SIS	Świadek M. Ł. (2) nie jest poszukiwany ENA	
2.1.1.7.	Odpis postanowienia	Dokument urzędowy. Nie zostało wznowione postępowanie w zakresie, w jakim sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok skazujący oskarżonego także za przestępstwa wyłudzenia kredytów. Sprawa w zakresie uchylonym do ponownego rozpoznania jest przedmiotem obecnego rozstrzygania.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach	

		niewzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1	-błąd w	# zasadny	
3.2.	ustaleniach	# częściowo	
3.3.	faktycznych	zasadny	
3.4.	mający istotny	# niezasadny	
3.5.	wpływ na treść		
3.6.	zaskarżonego		
3.7.	orzeczenia –		
3.8.	poprzez błędne		
3.9.	przyjęcie w		
3.10.	wyroku, że M.		
3.11.	Ł. dopuścił się		
3.12.	opisanych w		
3.13	nim trzech		
	przestępstw,		
	podczas gdy		
	prawidłowa		
	analiza		
	dowodów		
	zebranych w		
	niniejszej		
	sprawie, w		
	szczególności		
	zeznań M. (M.)		
	Ł., K. P., M. Z.		
	(1), J. S., M. S.		
	i wyjaśnień G.		
	N. oraz innego		
	zebranego w		
	sprawie		
	materiału		
	dowodowego na		
	zasadzie art. 7		
	k.p.k. prowadzi		

	do wniosku przeciwnego;		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nie jest zasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie. Ustalenia sądu I instancji zostały oparte na wszechstronnej i zgodnej z art. 7 k.p.k. ocenie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Zasadnie sąd I instancji ustalił, że wyjaśnienia M. Ł. (2), stanowiące główny dowód przeciwko oskarżonemu M. Ł. (1), znajdują potwierdzenie w dowodach pośrednich oraz przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania wskazują bez wątpliwości na winę			

oskarżonego, w ramach zarzuconych mu czynów. Sąd I instancji w pełni zrealizował zalecenia sądu odwoławczego w sprawie VI Ka 1189/17, który poprzedni wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia tych czynów uchylił i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Należy wskazać, że inaczej niż w wypadku wyjaśnień M. Ł. (2) opisujących rolę prawomocnie uniewinnionych m.in. R. R., A. G. (1) M. Z. (2) w procedurze wyłudzenia kredytów to wyjaśnienia tego świadka dotyczące roli w tych przestępstwach oskarżonego M. Ł. (1) są szczegółowe i odwołują się do konkretnych okoliczności. M. Ł. (2) wskazał, iż oskarżony zajmował się „organizowaniem podrobionych dokumentów, dokumentacją

bankową,
rejestracją
pojazdów i
poszukiwaniem
nabywców na
pojazdy
uzyskane w
wyniku
wyłudzenia
kredytów. Nie
można oceniać
wiarygodności
wyjaśnień
złożonych przez
M. Ł. (2) w
oderwaniu od
czynu
polegającego na
wyłudzeniu
kredytu, za który
został
prawomocnie
skazany razem
z G. N. (k-
2489-2493, tom
XIII, wyrok z
dnia 28. 07.
2010 r. Sądu
Rejonowego dla
Warszawy Woli
w Warszawie
sygn. IV K
7/07) M. Ł. (2)
został skazany za
to, że w dniu
20.07. 2005 r.
wyłudził kredyt
na samochód N.
(...) nr rej. (...)
posługując się
podrobionym
zaświadczeniem
o zatrudnieniu w
firmie (...).

Wyjaśnienia
złożone przez M.
Ł. (2) dotyczyły
wielu wątków
procederu

polegającego na
wyłudzeniach
kredytów. Jego
depozycje
znajdują
potwierdzenie w
następujących
okolicznościach:

- oskarżony M.
Ł. (3) został
zatrzymany w
dniu 19.09.2005
r. z dowodem
osobistym
wystawionym na
nazwisko G. N.,
z wklejonym
swoim zdjęciem.
M. Ł. (2)
wyjaśnił, że
oskarżony
zastraszył osobę,
która pobierała
dla niego
kredyty i nie
oddał jej dowodu
osobistego. G.
N. wyjaśnił,
że mężczyzna,
który zwrócił
się do niego
z propozycją
zaciągania
kredytów na
swoje dane w
zamian za
zapłatę
określonej kwoty
pieniędzy zabrał
mu dowód
osobisty i go
nie zwrócił.
Oskarżony M.
Ł. (1) został
zatrzymany w
dniu 19.09.2005
r. gdy usiłował
sprzedać auto
- N. Primerę,

które zostało
zakupione po
wyłudzeniu
kredytu, do
którego doszło
na skutek
przedłożenia
podrobionego
zaświadczenia o
zatrudnieniu G.
N. w firmie
(...). Należy
wskazać, iż takie
podrobione
zaświadczenia
stały się
podstawą
wyłudzenia
kredytów na
samochody
wymienione w
zarzutach
postawionych
oskarżonemu M.
Ł. (1) w
niniejszej
sprawie, przy
czym zmieniały
się jedynie
osoby, na
których dane
zostały
wystawione,
zajmowane
stanowiska i
wysokość
zarobków.
Natomiast
wszystkie
zaświadczenia
dotyczyły
zatrudnienia w
firmie (...) i były
podstemplowane
tymi samymi
podrobionymi
pieczętkami z
danymi firmy,
jej prezesa i
głównego

księgowego oraz podrobionymi podpisami osób, których dane znajdowały się na tych pieczętkach. W wypadku samochodów: H. (...) i S. (...) były to zaświadczenia wystawione na nazwisko B. S., który miał być także zatrudniony w firmie (...) zaś w wypadku samochodu H. (...) zaświadczenie o zatrudnieniu zostało wystawione na nazwisko G. N., którego dowód osobisty z wklejonym własnym zdjęciem posiadał oskarżony M. Ł. (1) w chwili zatrzymania. M. Ł. (2) przedstawił okoliczności, w jakich współdziałając z oskarżonym wyłudził kredyt na zakup samochodu N. (...) i także w tym wypadku od oskarżonego M. Ł. (1) otrzymał podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w

firmie (...),
podobne do tych
jakimi posłużyli
się B. S. i G.
N.. Pojazd N. (...)
został przez M.
Ł. (2) wyłudzony
w takich samach
okolicznościach,
jakie opisał w
wypadku
pojazdów
wymienionych w
zarzutach
postawionych w
niniejszej
sprawie
oskarżonemu M.
Ł. (1). Ta
zbieżność przy
zastosowaniu
logicznego
rozumowania
potwierdza
wniosek sądu I
instancji o tym,
że wyjaśnienia
M. Ł. (2)
pomawiające
oskarżonego o
udział w
procederze
wyłudzenia
kredytów na
zakup
samochodów są
wiarygodne
także w zakresie
wyłudzonych
kredytów na
zakup
samochodów H.
(...), H. (...)
i S. (...),
których dotyczy
niniejsza
sprawa. O
powiązaniach
oskarżonego M.
Ł. (1) z B. S.

zeznawał także świadek D. T., który rozpoznał oskarżonego podczas dokonanego okazania, jako tego mężczyznę, który podawał się za siostrzeńca B. S. dowiadując się o możliwość uzyskania kredytu na zakup innego pojazdu, w zbliżonym okresie czasu do zarzutów postawionych oskarżonemu w niniejszej sprawie. Zasadnie sąd I instancji zwrócił uwagę na to, że zaświadczenie o zatrudnieniu, które według wyjaśnień M. Ł. (2) miał „organizować” oskarżony M. Ł. (1) zarówno w przypadku wyłudzenia kredytu przez M. Ł. (2) jak i B. S. oraz G. N.- dotyczyło tego samego pracodawcy (...) – (...), gdzie wyłudzający kredyty mieli być zatrudnieni w charakterze informatyków. Okoliczność ta dodatkowo

potwierdza wiarygodność wyjaśnień M. Ł. (2), co do faktu „organizowania” jego kredytu przez M. Ł. (1), który został rozpoznany przez świadka D. T. w związku z popełnieniem przestępstwa o bardzo podobnym modus operandi. Ponadto zasadnie sąd I instancji ustalił, że zgodnie z zeznaniami świadka A. G. (2) N. i M. Ł. (2), który w tym samym salonie wyludzał kredyt miesiąc wcześniej posiadali różniące się zaledwie jedną cyfrą numery telefonów. Tak więc, chociaż B. S. i G. N. nie wskazywali na oskarżonego jako na mężczyznę, który proponował im zaciąganie kredytów na zakup samochodów to jego udział w tych przestępstwach wynika z wiarygodnych

wyjaśnień M. Ł. (2). Słusznie sąd I instancji stwierdza, że na podstawie tych wyjaśnień należy wyprowadzić wnioski, że kredyty wyludzały podstawione osoby, tak dobrane aby z powodu swojego uzależnienia zależało im na uzyskaniu chociażby niewielkich kwot zaś po uzyskaniu samochodów były one przekazywane do sprzedaży. Zbyciem tych pojazdów zajmował się oskarżony M. Ł. (1). Uzyskanymi ze sprzedaży pieniędzmi dzieliły się wszystkie osoby uczestniczące w tym procederze. Organizacja przestępstw wymagała współdziałania wielu osób, na różnych jego etapach. Nie budzi więc wątpliwości, że oskarżony M. Ł. (1) nie działał sam, co tłumaczy iż nie został rozpoznany przez świadków

B. S., G.
N. czy też
D. W.. Sposób
organizacji
wyłudzenia
kredytów nie
musiał zakładać
osobistego
udziału
oskarżonego M.
Ł. (1) w
sfinalizowaniu
kredytów.
Jednak fakt,
że w dniu
zatrzymania
posiadał przy
sobie dowód
osobisty G. N.
z wklejonym
własnym
zdjęciem w
sytuacji gdy
umówił się z
kupującym i
był obecny w
miejscu
sprzedaży
pojazdu
uzyskanego za
wyłudzony
kredyt świadczy
o tym, że
brał udział w
tym procederze
współdziałając z
innymi osobami,
w
okolicznościach
opisanych przez
M. Ł. (2).
Z tego powodu
wyjaśnienia M.
Ł. (2), opisujące
rolę oskarżonego
w tych
przestępstwach
zasadnie sąd I
instancji uznał
za wiarygodne.

To, że świadek M. Ł. (2) nie wie komu zostały sprzedane samochody zakupione za wyludzone kredyty nie podważa wiarygodności jego wyjaśnień. Dowody zgromadzone w aktach sprawy wskazują komu zostały sprzedane przedmiotowe pojazdy i w jakich okolicznościach. H. (...) za pośrednictwem komisji R. T. została sprzedana świadkowi Z. Ż.. S. (...) została sprzedana D. W. zaś H. (...) za pośrednictwem dealera H. (...) została sprzedana M. Ł.. W żadnym z tych wypadków nie została spłacona kwota kredytu. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy to, czy R. R. znał oskarżonego M. Ł. (1) i odwiedzał go w zakładzie karnym gdyż R. R. został prawomocnie

uniewinniony od
postawionych
mu zarzutów
- tożsamy
z zarzutami,
które zostały
postawione
oskarżonemu w
niniejszej
sprawie.

Natomiast z
wyjaśnień
oskarżonego M.
Ł. (1) wynika, że
(k- 3170 v, Tom
XVI) zna R. R.
jako znajomego
z osiedla. Wie,
że M. Z. (2)
to ojczym R. R.
zaś z A. G.
(1) mieszkał na
jednym osiedlu.

Istotnie, z
zeznań
świadków K. P.
(k- 691), M. Z.
(1) (k- 666-668,
719- 721), J.
S. (~~k-~~ 722-723)
nie wynika, aby
sprawcą czynów
był oskarżony,
lecz świadkowie
zeczowali o
okolicznościach
podanych w
wyjaśnieniach
M. Ł. (2) bowiem
potwierdzili, że
B. S. pobrał
kredyt na zakup
samochodów nie
spłacił go i
nie był nigdy
zatrudniony w
firmie (...), tak
samo jak G. N..

Zarzut		
<p>obraza przepisów prawa karnego procesowego w postaci art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niewskazanie przez sąd I instancji wszystkich faktów, które uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach wydając wyrok i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co spowodowało, że podstawą tego wyroku nie był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i w wyniku tego rozstrzygnięcie sądu nie opierało się na prawdziwych ustaleniach faktycznych poczynionych w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>oparciu o zastosowanie art. 7 k.p.k. co miało wpływ na treść orzeczenia;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Uzasadnienie sporządzone przez sąd I instancji nie jest szczegółowe. Jednak pozwala na prześledzenie toku rozumowania i wskazuje jakim dowodom sąd I instancji dał wiarę.</p> <p>Zasadnicze znaczenie dla przypisania winy oskarżonemu ma zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, który oceniony zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 7 k.p.k. potwierdza wnioski, jakie co do winy oskarżonego</p>	

wyprowadził sąd I instancji.		
Zarzut		
<p>obraza przepisów prawa karnego procesowego w postaci art. 413 § 1 pkt 6 oraz § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w treści wyroku-jego sentencji-dokładnego określenia przypisanych oskarżonemu czynów oraz ich kwalifikacji prawnych, a nadto niewskazanie wszystkich zastosowanych w wyroku przepisów ustawy karnej, co miało wpływ na treść orzeczenia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Brak wskazania art. 11 § 2 k.k. nie miał</p>		

<p>wplywu na treść zaskarżonego wyroku. Skazanie nastąpiło przy zastosowaniu powołanego przez sąd I instancji art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. przewidującego surowszą sankcję.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>obraza przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 1 k.k. poprzez niewskazanie przez sąd w wyroku, co do trzech czynów zabronionych wszystkich niezbędnych znamion tego przestępstwa w postaci niewykazania w opisie czynów i uzasadnienie wyroku:</p> <p>- na czym polegało wprowadzenie w błąd pracowników</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>banku przez sprawców;</p> <p>- nieprzyjęciu przez sąd braku chęci spłat rat zaciągniętych kredytów przez sprawców;</p> <p>-niewykazaniu w opisie czynów na czym polegała nierzetelność dokumentów przedkładanych bankowi przez sprawców;</p> <p>-niewskazanie jaką korzyść majątkową mieliby osiągnąć sprawcy przestępstwa;</p> <p>co dekompletuje ustawowe znamiona wskazanych przestępstw uniemożliwia przypisanie winy w zakresie tych przestępstw;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Czyny zarzucane oskarżonemu M. Ł. (1) zawierają</p>	

w swoich
opisach
znamiona
przestępstwa
oszustwa w
szczegółności:

- wprowadzenie
w błąd
pracowników
banku przez
sprawców, w
tym
oskarżonego,
polegało na tym,
że B. S. i G. N.
nie pracowali w
firmie (...) zaś w
zaświadczeniach
o zatrudnieniu
wskazano, że
byli zatrudnieni
jako informatyk
i administrator
sieci; nie
zarabiali
podanych w
zaświadczeniach
kwot
pieniężnych. W
związku z tym
bank nie miał
rzetelnej
informacji o
ich dochodach i
zdolności
kredytowej. W
istocie ani B. S.
zarabiający jako
murarz -tynkarz
1200- 1300 zł
miesięcznie nie
był w stanie
zapłacić raty
kredytowej w
wysokości 1300
lub 1400 zł
do czego się
zobowiązał na
mocy umów

kredytowych zaś
G. N. nie był
nigdzie
zatrudniony i
utrzymywał się
z renty w
wysokości 380
zł. Nie był on
w stanie uiścić
jakiegokolwiek
raty kredytu.
Oskarżony
„organizując”
jak wyjaśnił
M. Ł. (2),
podrobione
dokumenty o
zatrudnieniu
tych osób
wiedział o tym,
że zostaną one
wykorzystane do
wprowadzenia
pracowników
banków w błąd w
celu wyłudzenia
kredytów, które
nie zostaną
spłacone.
Oskarżony
wiedział, w
jakim
procederze
uczestniczy, co
wynika z
wyjaśnień M.
Ł. (2), które
znajdują
potwierdzenie w
okolicznościach
zatrzymania
oskarżonego M.
Ł. (1) podczas
sprzedaży
innego
samochodu
zakupionego za
wyłudzony
kredyt, przy
czym posiadał

on dowód
osobisty G. N.
z wklejonym
własnym
zdjęciem.

- zaciągnięte
kredyty nie
zostały spłacone,
o czym świadczą
pisma banków
k-

394,397,399,401,403,409,411.

Modus operandi
przestępstw
oszustwa
zarzucanych
oskarżonemu
polegał na tym,
że po zapłacie
kilku rat lub
kwoty będącej
udziałem
własnym brak
było dalszych
spłat. Egzekucje
komornicze
okazały się
nieskuteczne.

Doszło więc do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem przez
pracowników
banku gdyż
gdyby wiedzieli,
że B. S. i G. N. nie
mają zdolności
kredytowej to
nie udzieliliby
im kredytów na
zakup drogich
samochodów.

Oskarżony
biorąc udział
w nakłanianiu
podstawionych
osób do
pobrania
kredytów na

zakup samochodów poprzez posłużenie się podrobionymi zaświadczeniami o zatrudnieniu i zarobkach wiedział o tym, że kredyty przez te osoby nie zostaną spłacone, gdyż nie uzyskują one takich zarobków jakie zostały wskazane w podrobionych zaświadczeniach o ich zatrudnieniu.

- nierzetelność dokumentów przedkładanych bankowi przez sprawców polegała na tym, że były one podrobione gdyż B. S. i G. N. nigdy nie pracowali w firmie (...). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2022 r. III KK 193/20 dotyczącym znamion przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. : (...)"okoliczności o istotnym znaczeniu" należy wiązać z nierzetelnymi pisemnymi

oświadczeniami,
a nie z
fałszywymi lub
stwierdzającymi
nieprawdę
dokumentami”.

Tym samym
użycie w opisie
czynów
przypisanych
oskarżonemu
zwrotu „nakłonił
do przedłożenia
podrobionego
zaświadczenia o
zatrudnieniu w
celu zawarcia
umowy
kredytowej”
realizuje
znamiona
przestępstwa z
art. 297 § 1 k.k.

- czyny zostały
popelnione w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej
bowiem doszło
do wyłudzenia
konkretnych
kwot kredytów
na zakup
samochodów.

Kwoty te zostały
wskazane w
zarzutach.

Uzyskanie
kredytu
skutkowało
dysponowaniem
drogimi autami,
które następnie
podlegały
sprzedaży bez
spłacenia
kredytu. W ten
sposób doszło
do osiągnięcia

<p>korzyści majątkowej. Przy czym zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść uzyskana dla siebie jak i dla kogoś innego. Sposób podziału kwot pieniężnych ze sprzedaży samochodów uzyskanych w wyniku wyłudzenia kredytów na ich zakup pomiędzy osobami biorącymi udział w tym procederze nie ma wpływu na znamiona przestępstwa oszustwa.</p> <p>Z powyższych rozważań wynika, że znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. zostały prawidłowo opisane w zarzutach.</p>		
Zarzut		
-obraza przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 297 § 1 k.k. w zw.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

z art. 1 § 1 k.k.
w zw. z art. 115
§ 1 k.k. poprzez
niewskazanie
przez sąd w
wyroku co do
trzech czynów
zabronionych
wszystkich
niezbędnych
znamion tego
przestępstwa w
postaci
niewykazania w
opisie czynów
i uzasadnieniu
wyroku :

- działania
sprawców w
celu uzyskania
kredytu,

-zakresu
podrobionego
dokumentu i
wynikających z
niego
okoliczności o
istotnym
znaczeniu dla
uzyskania
wymienionych
wsparc
finansowych
kredytów, co
dekompletuje
ustawowe
znamiona
wskazanych
przestępstw i
uniemożliwia
przypisanie winy
w zakresie tych
przestępstw;

Zwiąże o
powodach
uznania zarzutu
za zasadny,

częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>W opisach czynów:</p> <p>- został wskazany fakt podrobienia zaświadczenia o zatrudnieniu. „Podrobienie dokumentu to działanie polegające na nadaniu pozorów dokumentu autentycznego, co ma wywołać wrażenie, że zawarta w nim treść pochodzi od osoby uprawnionej do jego wystawienia, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Chodzi zatem o sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że pochodzi on od uprawnionego podmiotu, a więc tzw. falsyfikatu czy imitacji dokumentu autentycznego (wyrok SN z 24.10.2013 r., III</p>	

KK 373/13, LEX nr 1386041).”

Dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu zostały podrobione gdyż pieczętki nie odpowiadają tym oryginalnym, podpisy zostały sfalszowane a wskazane w tych dokumentach osoby - B. S. i G. N. nie były zatrudnione w firmie (...). Zwrot "okoliczności o istotnym znaczeniu" należy wiązać z nierzetelnymi pisemnymi oświadczeniami, a nie z fałszywymi lub stwierdzającymi nieprawdę dokumentami.

-działanie zostało podjęte w celu uzyskania kredytu gdyż po to zostały przedstawione zaświadczenia i podpisane umowy kredytowe. Jednocześnie skierowane było w celu wprowadzenia w błąd

pracowników banków, doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i osiągnięcia korzyści majątkowej gdyż oskarżony wiedział o tym, że podstawione osoby nie będą spłacać zaciągniętych kredytów. W innym wypadku nie zachodziłaby potrzeba „organizowania” podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, o czym wyjaśnił M. Ł. (2) opisując rolę oskarżonego w procederze wyłudzenia kredytów. Zgodnie z ugruntowanym poglądem prawnym: „Możliwy jest zbieg przepisów z art. 286 § 1 i art. 297 § 1 k.k., ale muszą być ku temu spełnione odpowiednie warunki. Sprawcy musi towarzyszyć zamiar niespłacenia kredytu i osiągnięcia w taki sposób

korzyści majątkowej. A to wymaga wykazania, że w chwili przedkładania pracownikowi banku "sfalszowanego" dokumentu i podpisywania umowy kredytowej sprawca miał zamiar nieuiszczania rat kredytu, ewentualnie konieczne jest wykazanie, że już w czasie przedłożenia wskazanego w art. 297 § 1 k.k. dokumentu, sprawca miał zamiar wykorzystania środków finansowych sprzecznie z ich przeznaczeniem" (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 sierpnia 2022 r. II AKa 19/22).

Z tych powodów należy uznać, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona obu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k.

Zarzut

<p>obraza przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 1 k.k. poprzez niewskazanie przez sąd w wyroku, co do trzech czynów zabronionych wszystkich niezbędnych znamion tego przestępstwa w postaci wykazania w opisie czynów i uzasadnieniu wyroku:</p> <p>- celu użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów o zatrudnieniu ;</p> <p>- sposobu podrobienie i jego treści przedkładanego dokumentu;</p> <p>co dekompletuje ustawowe znamiona wskazanych przestępstw i uniemożliwia przypisanie winy w zakresie tych przestępstw;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu</p>		

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest częściowo zasadny.</p> <p>- cel w postaci użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów o zatrudnieniu został wykazany gdyż dokumenty te zostały przedłożone w celu uzyskania kredytów, po to aby bank na tej podstawie został wprowadzony w błąd co do zdolności kredytowej podstawionych osób;</p> <p>- sposobu podrobienia został wskazany w zeznaniach świadków: M. Z. (3), M. S. i J. S. – pracowników firmy (...), którzy zaprzeczyli aby B. S. i G. N. kiedykolwiek byli zatrudnieni w tej spółce. Ponadto podrobienie zaświadczeń o zatrudnieniu potwierdziła opinia biegłego z</p>	

zakresu badania pisma ręcznego wskazując, że podpisy na zaświadczeniach nie zostały złożone przez osoby, których dane personalne zawierają pieczętki widniejące na tych zaświadczeniach.

Sąd odwoławczy wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynów art. 270 § 1 k.k. kierując się następującym poglądem prawnym:

„ Co do zasady zbieg przepisów art. 297 § 1 i art. 270 § 1 lub art. 273 k.k. jest pomijalny, ponieważ posłużenie się przez sprawcę fałszywym lub stwierdzającym nieprawdę dokumentem zostało uwzględnione w znamionach art. 297 § 1 k.k. i należy tu zastosować redukcję wielości ocen opartą na zasadzie konsumpcji (A. Marek,

Kodeks..., LEX 2010, art. 297). Zbędna jest więc kumulatywna kwalifikacja prawna przestępstwa z art. 297 § 1 oraz z art. 270 § 1 k.k., jeżeli kredytobiorca wyłącznie przedstawia sfalszowane dokumenty, a sam w ich fałszowaniu, „wytwarzaniu” nie bierze udziału. Skoro bowiem kredytobiorca, działając w myśl art. 297 k.k., przedkłada takie dokumenty, to oczywiste jest, że w ten sposób się nimi posługuje. Mimo werbalnej różnicy w określeniu czynności „przedstawia” i „posługuje” istota tego działania jest tożsama. W każdej z nich następuje wprowadzenie takiego sfalszowanego dokumentu do obrotu. Natomiast w sytuacji gdy przedstawiony dokument, którym

posługuje się
sprawca, został
uprzednio przez
niego
podrobiony,
sfalszowany, w
celu oddania
pełnej
zawartości
kryminalnej
czynu należy
takie
zachowanie
kumulatywnie
zakwalifikować
jako
przestępstwo z
art. 297 § 1 i
z art. 270 § 1
k.k. (zob. wyrok
SA w Katowicach
z 24.03.2011 r.,
II AKa 49/11,
LEX nr 846493).
Niekiedy jednak
dopuszczalny
będzie
kumulatywny
zbieg art. 297
z art. 270 §
1, a także z
art. 273 k.k.
Ma to miejsce
wówczas, gdy
sprawca w celu,
o jakim stanowi
art. 297 § 1
k.k., używa jako
autentycznego
dokumentu,
który sam
podrobił (wyrok
SA w Katowicach
z 7.03.2013 r.,
II AKa 25/13,
LEX nr 1341980;
wyrok SA w
Katowicach z
6.12.2012 r., II
AKa 426/12,

KZS 2013/5,
poz. 67; wyrok
SA w Gdańsku
z 3.12.2008
r., II AKa
254/08, KZS
2009/11, poz.
60; M. Kulik [w:]
Kodeks karny.
Praktyczny...,
red. M.
Mozgawa, LEX
2020, art. 297).

Materiał
dowodowy –
opinia biegłego z
zakresu badania
pisma ręcznego
nie wskazuje aby
oskarżony M.
Ł. (1) podrobił
zaświadczenia o
zatrudnieniu B.
S. i G. N.
w firmie (...).
Jak wynika z
wyjaśnień M. Ł.
(2) oskarżony
zajmował się
„organizacją”
podrobionych
dokumentów
potrzebnych do
wyłudzenia
kredytów na
podstawione
osoby. Na
podstawie tych
wyjaśnień i
okoliczności
zatrzymania
oskarżonego
podczas
sprzedaży
samochodu
uzyskanego w
drodze
wyłudzenia
kredytu oraz

posiadania przez oskarżonego dowodu osobistego G. N. z wklejonym własnym zdjęciem logiczny jest wniosek, że oskarżony uzyskał podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu i wiedział, że zostaną one użyte jako dokumenty autentyczne do wyłudzenia kredytów.

obraza przepisów prawa karnego procesowego w postaci art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. bowiem sąd nie przesłuchał osobiście w charakterze świadka M. Ł. (4) to na jego zeznaniach sąd I instancji oparł zasadniczą część ustaleń faktycznych i na tej podstawie przypisał oskarżonemu M. Ł. (1) winę oraz sprawstwo w zakresie trzech opisanych we

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wstępnej części wyroku czynów, czym nie zadbano o prawidłowy przebieg rozpraw i nie wyjaśniono wszystkich istotnych okoliczności sprawy, co miało wpływ na treść tego orzeczenia;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Sąd I instancji oraz sąd odwoławczy podejmowały działania w celu przesłuchania M. Ł. (2) w charakterze świadka. W ramach tych działań zostało ustalone, że świadek przebywa za granicą, lecz dokładny adres miejsca jego pobytu nie jest znany. M. Ł. (2) nie jest poszukiwany ENA, co wynika z informacji</p>	

SIS. Świadek zerwał kontakt z organami ścigania. Jego bezpośrednie przesłuchanie nie jest więc możliwe. W tej sytuacji zasadnie sąd I instancji w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. ujawnił jego wyjaśnienia. Obciążające oskarżonego wyjaśnienia M. Ł. (2) jako dowód z pomówienia, podlegały ocenie czy znajdują potwierdzenie w innych zgromadzonych w tej sprawie dowodach. Sąd I instancji wykazał związek tych wyjaśnień z okolicznościami zatrzymania oskarżonego M. Ł. (1), dokumentami w postaci podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu B. S. i G. N., wyrokiem w sprawie, w której M. Ł. (2) został skazany za wyłudzenie kredytu na zakup samochodu, przy przedłożeniu

zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...), w której także mieli być zatrudnieni B. S. i G. N.. Tak więc, pomimo braku możliwości przesłuchania M. Ł. (2) na rozprawie jego depozycje zostały poddane wnikliwej analizie, w wyniku której wobec faktu, iż znajdują potwierdzenie w innych dowodach, zasadnie zostały uznane za wiarygodne.

Zarzut

- obraza prawa procesowego tj. art. 391 § 1 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie polegająca na nie podjęciu wszystkich wystarczających działań zmierzających do przesłuchania świadków istotnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego (M. Ł. (2), B. S., P. M. , M. Z. (2) i A. G. (1)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>) i poprzestaniu na odczytaniu protokołów zawierających treść ich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym że dowody z zeznań tych świadków miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a zatem istniała bezpośrednia potrzeba przesłuchania tych świadków przed sądem;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Sąd I instancji podjął wszystkie czynności zmierzające do przesłuchania wskazanych osób.</p> <p>Świadkowie: P. M., M. Z. (2), A. G. (1) zostali prawomocnie uniewinnieni.</p> <p>Sąd I instancji przesłuchał w charakterze świadka R. R..</p>	

<p>Sąd odwoławczy uzyskał informacje N.-Sad, że B. S. i M. Ł. (2) nie są aresztowani zaś z ustaleń sądu I instancji wynika, że nie przebywają w miejscach znanych uprzednio jako miejsca pobytu. W tej sytuacji należy stwierdzić, że nie doszło do obrazy art. 391 § 1 k.p.k. i zasadnie sąd I instancji ujawnił ich depozycje.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>obraza przepisów prawa karnego procesowego w postaci art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. bowiem przed wydaniem zaskarżonego wyroku sąd nie uzyskał precyzyjnych informacji, czy w okresie od 26 czerwca 2005 roku do 19 sierpnia 2005 roku oskarżony Ł. był pozbawiony wolności, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jakich zakładach karnych na terenie kraju przebywał czy w ww. czasie odwiedzały go jakieś osoby jakie to były osoby, ewentualnie czy do grona tych osób zaliczali się współsprawcy wskazani na k-244 verte przez M. Ł. (2), co z kolei świadczy o braku przeprowadzenia z urzędu wszystkich istotnych dowodów m. in. dowodów deprecjonujących wiarygodność zeznań świadka M. Ł. (2), które mogły stanowić podstawę do czynienia prawidłowych ustaleń faktyczny przy jednoczesnym zdecydowanie przedwczesnym rozstrzygnięciu zachodzących na tym tle wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Sąd I instancji ustalił kiedy oskarżony M. Ł. (1) przebywał w zakładzie karnym lub areszcie śledczym . Te ustalenia znajdują się na karcie - 2788-2790, Tom XIV. Okresy te nie pokrywają się z datami przestępstw zarzucanych oskarżonemu w niniejszej sprawie</p> <p>Policjanci ustalili, że odwiedzał go świadek R. R. zaś oskarżony M. Ł. (1) nie kwestionowali faktu swojej znajomości z R. R.. Należy wskazać, że wobec prawomocnego uniewinnienia R. R., okoliczności nawiązania kontaktów z M. Ł. (1) w czasie pobytu w zakładzie karnym nie mają istotnego</p>	

znaczenia dla ustalenia winy oskarżonego. Takie znaczenie ma natomiast okoliczność, iż wyjaśnienia M. Ł. (2) o udziale w procederze wyłudzenia kredytów bankowych na zakup samochodów znajdują potwierdzenie w dowodach przedstawionych w poprzedniej części uzasadnienia. Z tych względów nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

Zarzut

- obraza przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 4 § 1 k.k. polegającą na wadliwym zastosowaniu przez sąd przy wymierzaniu oskarżonemu kary ustawy obowiązującej w czasie orzekania, nie zaś obowiązującej w dacie

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>popelnienia czynów i względniejszej dla sprawcy, co z kolei wprost przelozyło się na orzeczenie wobec oskarzonego niesprawiedliwej albowiem rażaco surowej kary;</p>	
<p>Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest zasadny.</p> <p>Przestępstwa zarzucone oskarżonemu miały miejsce odpowiednio w dniu 27.06.2005 r.; 1.07.2005 r.; 19. 08. 2005 r. Przepisy obowiązujące w datach popelnienia przestępstw przewidywały warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny do 360 stawek dziennych . Na podstawie zaskarżonego wyroku oskarżonemu została</p>	

wymierzona
kara grzywny
w wysokości
200 stawek
dziennych po 30
zł. Przepis ten
został zmieniono
na mocy ustawy,
która weszła
w życie w
dniu 8.06.2010
r. (Dz.U.
2009.206.1589)
Powyższe
wskazuje, że
w niniejszej
sprawie
względniejsza
jest ustawa
Kodeks karny
w brzmieniu
obowiązującym
do dnia
7.06.2010 r.
i tę ustawę
sąd odwoławczy
zastosował,
zmieniając
wyrok sądu I
instancji.

Zarzut

obraza
przepisów prawa
karnego
procesowego w
postaci art. 28 §
1 k.p.k. w zw.
z art. 439 §
1 pkt 2 k.p.k.
bowiem sąd
rozpoznający
sprawę III K
966/18 był
nienależycie
obsadzony o
czym świadczy
brak w aktach

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>delegacji dla sędziego Michała Żak do pełnienia obowiązków sędziowskich w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie od dnia 1 listopada 2021r. co miało wpływ na treść orzeczenia;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Sędzia referent rozpoznający tę sprawę w I instancji dysponował delegacją do orzekania na każdym terminie rozpoznawanej sprawy. Sprawę rozpoznawał od czerwca 2019 r. do 7 grudnia 2021 r. Sędzia dysponował delegacją do orzekania:</p> <p>k- 4050, k-4046, k- 4050, k- 4054 – od 1 listopada 2018 r. do</p>	

<p>31 października 2019 r.</p> <p>k- 4053v, k-4045v; k-4049v,k- 4053v- od 1 listopada 2019 r. do 31 października 2020 r.</p> <p>k- 4053 k- 4045, k- 4049 4053 - od 1 marca 2020 r. do 31 marca 2020 r.</p> <p>k-4052v; k-4043v; k-4048v- od 1 grudnia 2020 r. do 31 października 2021 r.</p> <p>k-4051v; k-4042v; k- 4047v; k- 4051v- od 1 listopada 2021 r. do 31 października 2022 r.</p> <p>Sędzia nie dysponował delegacją w listopadzie 2020 r. lecz wtedy nie odbywały się rozprawy.</p>	
zarzut	
<p>obraza przepisów prawa karnego procesowego w postaci art. 170 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>poprzez brak rozstrzygnięcia w przedmiocie złożonego wniosku dowodowego przez obrońcę M. Ł. o przesłuchanie w charakterze świadka M. Ł. (2) i nadto o wszczęcie poszukiwań tego świadka oraz o podjęcie wszystkich czynności zmierzających do ustalenia adresu i sprowadzenie świadka na rozprawę, ewentualnie o zawieszenie postępowania na rozprawie w dniu 23.11.2021 r. co miał wpływ na treść orzeczenia;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest częściowo zasadny.</p> <p>Sąd I instancji nie wydał formalnego postanowienia o</p>	

oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy. Jednak, jak wynika z treści protokołu (k-3918-3920) wskazał, że bezpośrednio przesłuchanie świadka M. Ł. (2) nie jest możliwe gdyż nie jest znane jego miejsce pobytu. Ta decyzja sądu I instancji znajduje podstawę prawną w treści art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. bowiem dowodu w takiej formie, jak wnioskował obrońca, czyli bezpośrednio przesłuchanie świadka na rozprawie, nie da się przeprowadzić. Potwierdzają to także ustalenia sądu odwoławczego. To naruszenie procedury nie miało wpływu na treść wyroku bowiem wyjaśnienia M. Ł. (2) z postępowania przygotowawczego podlegają ocenie w powiązaniu z innymi zgromadzonymi

w sprawie dowodami. Sąd I instancji nie odniósł się do wniosku obrońcy o zawieszenie postępowania karnego. Jednak to naruszenie procedury nie miało wpływu na treść wydanego wyroku. Zawieszenie następuje w sytuacji, która stwarza niemożność prowadzenia postępowania karnego. Do tej kategorii nie należy brak możliwości bezpośredniego przesłuchania świadka bowiem wyjaśnienia M. Ł. (2) zostały ujawnione w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. Do takiej sytuacji odnosi się wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 2023 r. II AKa 336/20 stwierdzający, że: „Przeszkoda uzasadniająca odstąpienie od zasady bezpośredniości powinna być realna, dość trwale istniejąca,

<p>rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednie przesłuchanie przed sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron.”</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>rażąca niewspółmierność kary orzeczonej :</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego w wymiarze 2 lata i 6 i miesięcy pozbawienia wolności ; - w pkt I zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego w postaci kary grzywny orzeczonej w wymiarze dwustu stawek dziennych w wysokości 30 zł każda; <p>w sytuacji gdy sposób i okoliczności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>popelnienia przez oskarzonego zarzucanych mu czynów, czas popelnienia tych czynów oraz czas wydania skarzonego wyroku, wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiagnac wobec oskarzonego jak i potrzeby w zakresie ksztaltowania swiadomosci prawnej spolecznostwa przemawialy za orzeczeniem wobec M. Ł. (1) zdecydowanie lagodniejszej kary;</p>		
<p>Zwiezle o powodach uznania zarzutu za zasadny, czesciowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny. Kara wymierzona oskarzonemu jest zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. dostosowana do zawinienia bowiem na</p>		

stopień winy
składa się:

- przemyślany
sposób działania
wymagający
współdziałania
wielu osób oraz
rola
oskarżonego w
tych
przestępstwach
polegająca na
„organizowaniu”
podrobionych
dokumentów ,
bez których
podstawione
osoby nie
uzyskałyby
kredytów oraz
wyszukiwanie
kupców na
samochody
uzyskane w
wyniku
wyłudzenia
kredytów;

- skala
procederu
polegającego na
wyłudzeniach
kredytów na
zakup
samochodów, w
którym
uczestniczył
oskarżony -
przypisano mu
w niniejszej
sprawie trzy
czyny
popelnione w
ramach ciągu
przestępstw;

- wysokość
szkody, która
łącznie

<p>przekracza 200 000 zł;</p> <p>- uwzględniając wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem ciągłym wymierzona oskarżonemu kara grzywny 200 stawek dziennych x 30 zł = 6 000 zł nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową.</p> <p>Wniosek ten wynika z porównania wysokości orzeczonej grzywny do najniższego miesięcznego wynagrodzenia, które w 2024 r. wyniesie 4300 zł brutto.</p> <p>Zasądzona grzywna odpowiada więc dwukrotności najniższego miesięcznego wynagrodzenia za pracę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. O uniewinnienie i zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów obrony przed sądem I instancji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji</p> <p>3. Obniżenie kary z ramach ciągu przestępstw do jednego roku i 6 miesięcy oraz warunkowe zawstanie wykonania na okres 3 lat próby obniżeni grzywny do 100 stawek po 10 złotych</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski nie są zasadne. Ustalenia sądu I instancji są prawidłowe. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana zgodnie z art. 7 k.p.k. zaś kara dostosowana do zawinienia.</p>	

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji****0.11.**Przedmiot
utrzymania w
mocy**0.1 Wina i
kara.**Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocyUstalenia
faktyczne sądu
I instancji są
prawidłowe i
znajdują oparcie
w
zgromadzonych

<p>dowodach ocenionych zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Wymierzona oskarżonemu kara jest dostosowana do zawinienia.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.11.zastosowanie ustawy obowiązującej do dnia 7 czerwca 2010r. 2. wyeliminowanie art. 270 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.Zastosowanie tej ustawy wynika z art. 4 § 1 k.k. bowiem obowiązywała ona w dacie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów i przewidywała możliwość warunkowego</p>		

zawieszenia
wykonania kary
grzywny.

2. Co do zasady
zbieg przepisów
art. 297 § 1 i
art. 270 § 1
lub art. 273 k.k.
jest pomijalny,
ponieważ
posłużenie się
przez sprawcę
fałszywym lub
stwierdzającym
nieprawdę
dokumentem
zostało
uwzględnione w
znamionach art.
297 § 1
k.k. i należy
tu zastosować
redukcję
wielości ocen
opartą na
zasadzie
konsumpcji (A.
Marek,
Kodeks..., LEX
2010, art. 297).
Zbędna jest więc
kumulatywna
kwalifikacja
prawna
przestępstwa z
art. 297 § 1
oraz z art. 270
§ 1 k.k., jeżeli
kredytobiorca
wyłącznie
przedstawia
sfalszowane
dokumenty, a
sam w ich
fałszowaniu,
„wytwarzaniu”
nie bierze
udziału. Skoro
bowiem

kredytobiorca, działając w myśl art. 297 k.k., przedkłada takie dokumenty, to oczywiste jest, że w ten sposób się nimi posługuje. Mimo werbalnej różnicy w określeniu czynności „przedstawia” i „posługuje” istota tego działania jest tożsama. W każdej z nich następuje wprowadzenie takiego sfalszowanego dokumentu do obrotu. Natomiast w sytuacji gdy przedstawiony dokument, którym posługuje się sprawca, został uprzednio przez niego podrobiony, sfalszowany, w celu oddania pełnej zawartości kryminalnej czynu należy takie zachowanie kumulatywnie zakwalifikować jako przestępstwo z art. 297 § 1 i z art. 270 § 1 k.k. (zob. wyrok SA w Katowicach

z 24.03.2011 r.,
II AKa 49/11,
LEX nr 846493).
Niekiedy jednak
dopuszczalny
będzie
kumulatywny
zbieg art. 297
z art. 270 §
1, a także z
art. 273 k.k.
Ma to miejsce
wówczas, gdy
sprawca w celu,
o jakim stanowi
art. 297 § 1
k.k., używa jako
autentycznego
dokumentu,
który sam
podrobił (wyrok
SA w Katowicach
z 7.03.2013 r.,
II AKa 25/13,
LEX nr 1341980;
wyrok SA w
Katowicach z
6.12.2012 r., II
AKa 426/12,
KZS 2013/5,
poz. 67; wyrok
SA w Gdańsku
z 3.12.2008
r., II AKa
254/08, KZS
2009/11, poz.
60; M. Kulik [w:]
Kodeks karny.
Praktyczny...,
red. M.
Mozgawa, LEX
2020, art. 297).
Brak jest w
niniejszej
sprawie
dowodów aby
oskarżony
podrobił
zaświadczenia o
zatrudnieniu B.

S. i G. N., którym posłużono się w celu wyłudzenia kredytów. Z tych powodów art. 270 § 1 k.k. został wyeliminowany z kwalifikacji prawnej.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	Zwolnienie oskarżonego od		

	uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k. oraz danych e- Puap.	
7. PODPIS		
SSO Ludmiła Tułaczko SSO Zenon Stankiewicz SSR (del.) Izabela Kościarz- Depta		

Załącznik Nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana